

KALEMLE SAVAŞAN KAHRAMAN

Şimdi söyleyeceklerimle, sizleri bundan yüz yıl öncesine götüreceğim ve o vakitlerde bu topraklarda vuku bulmuş birtakım hadiselerden söz edeceğim. Şunu bilhassa bilmenizi isterim ki anlatacaklarımda mübalağa yoktur ve kalemimden dökülecek olanlar gerçekten de bir milletin kaderini belirlemiştir.

Bir ülke tasavvur edin, öyle bir yer ki her yanı yangın yerine dönmüş. Artık gövdesini taşıyacak kudreti kalmamış "hasta adam" tökezleyip düşmüş ve ne zamandır bu anı bekleyen leş kargaları hevesle tepesine üşüşmüş. Öyle zorbalardır ki bunlar bütün dünyada her şey tek kelimelerine bakar sanırlar, bekledikleri fırsatın sonundan ayaklarına gelmiş olmasından dolayıdır ki keyiflerine diyecek yoktur. Bir ümmetinin hilafetine yön veren sancağı taşımaktan mesul bu koca dev düştü ya hani, sanırlar ki bu sancağı tutacak kimse kalmamıştır ve görünüşe aldanmak gibi gafil bir illetten muzdarip olduklarından dolaydır ki o sancağı sahipsiz sanırlar. Halbuki tarih onlara yanıldıklarını gösterecektir.

Bu yangın yerinde, tozun dumanın ortalığı kapladığı ve gözün gözü görmediği bu kasvetli ortamda yer yer çoban ateşleri yanmaya başladı. Sonrasında bir araya geldi bu küçük ateşler, birleştiler ve dev bir ateş oldular. Tam da üzerlerini kara bulutlar sarmışken bir güneşin doğuşu gibi aydınlanıverdi etraf, ortamın havasına sinmiş acı kasvet dağıldı. Zümrüdüanka'nın küllerinden doğması gibiydi. Sonrasında alevden şehbalini savurdu bu yüce kuş, düşmekte olan sancağı tuttu ve öyle bir haykırdı ki sesi dünyanın diğer ucundan duyuldu: "Bu sancak benim namusumdur, öylece düşmesine izin vermem! Bu elimizde kalmış son kaledir, düşmana teslim etmem!"

Onlarca, yüzlerce, binlerce küçük ateşi bir araya getiren bu ülkenin azimli ve cesur insanlarıydı; azim ve cesaretlerinden bir Anka kuşu doğdu ve tepelerinde daireler çizen leş kargalarının üzerine yürüdü. Bir başkaldırıydı bu, kükretilmiş bir selle bendini çiğneyip aşmış bir nehir ve birileri bu nehrin suları altında kalıp boğulacaktı. "Hasta adam" deyip alay ettikleri bu dev ölmemişti, hâlâ kendini ve o yüce sancağı müdafaa etmeye muktediri. Bu ateşi yakmış onlarca, binlerce, on binlerce insan cepheye koşmuş; her şeyleriyle savaşıyorlardı. Dünyayı dize getiririm sanan bu zorbaya karşı durmaya kararlıydı.

Fakat savaş, sadece cephede yapılmazdı. O günlerde, bu yüce mücadelenin cereyan ettiği Ankara'ya gelenler arasında Mehmet Akif dedikleri bir yiğit de vardı. Mehmet Akif'in en yüce mahareti sözcükleri sıraya koyup cümleler düzebilmektir. O kalemiyle savaşanlardandı ve bütün bu mücadele boyunca Anka'nın pençesi, şehbali olanlar olduğu gibi o da sesi olmuştu, hem de en gür perdeden.

Peki kimdi bu Mehmet Akif? Bir kere o kılıçtan keskin sözcükleri olan bir akıncıydı. Kim ne diyecek, bu zorbalara itibar gösterecek mi diye lafını kimseden esirgeme ihtiyacı hissetmedi. Ne yazdıysa hakikatti; satırları arasında yaşanmışlıklar, cefalar, hüznünler lakin en ziyade gerçekler vardı. Yazdıkları gazetelerde nüsha nüsha çoğaltılıyor ve dağıtıldıkları yerlerde insanların bu yüce mücadeleye olan inancını körüklüyordu. Mehmet Akif, kendisine doğuştan verilmiş bu en yüce mahareti en doğru şekilde kullanmasını bilmişti.

En nihayetinde bu kutlu mücadele başarıya ulaştı ve Anka kuşu, başına musallat olmuş akbabaları kovmaya muvaffak olabildi. Artık hem bayrak hem de sancak buram buram hürriyet kokan rüzgârların önünde müsterihçe çırpınabilirlerdi. Bu tıpkı yüzlerce yıl önce yine bu milletin ecdadının etraflarını sarıp kuşatmış dağları eriterek bir kurtuluş yolu açması gibi, bir destan, bir efsaneydi; yüzyıllar boyu anlatılagelmesi icap ederdi. Şimdiyse tek mesele unutulmasın, yaşasın diye anlatacak birini bulmaktı.

Bir yarışmadır düzenleniyordu sırf bu iş için, tarihe mal olmuş bu destanı gerçekten tarihe kazıyabilmek için. İşin sonuna bir de –sanki böyle bir vazife parayla yapılabilirmiş gibi- para ödülü koymuşlardı. İşte bu ahval Mehmet Akif'i rahatsız etti. Ama arkadaşları çok üstelediler, senden gayrısı bunu yapamaz dediler. O da kabul etti en sonunda, yalnız bir şartla: Şayet kazanırsa ödülü kabul etmeyecekti. Ve yazmaya koyuldu.

İşi kolay değildi. Böyle efsanevi bir mücadeleyi kâğıtlara sığdırması gerekiyordu. Ama Mehmet Akif sanki bunun için yetişmiş gibiydi. Bütün bir hayatı bu coğrafyanın değişik vilayetlerinde, bu topraklara vatan diyen her türlü insanın arasında geçmişti. Tanıyordu onları, bu halkı biliyordu; üzüntülerini, sevinçlerini, hassasiyetlerini, en mühimi ise bu mücadele için nasıl canla başla çalıştıklarını biliyordu. Nasıl yokluklara direndiklerini, canlarını pervasızca ortaya koyduklarını, çektikleri cefayı... Her şeyi biliyordu. Her şeye bizzat şahit olmuştu. Dahası, kendisi de yaşamıştı. Kendisi de o yıkılan dev ölmesin, sancak yere düşmesin diye canla başla uğraşmıştı.

İşte bu hislerle yazmaya koyuldu. Doğuştan gelen o mahareti ve yaşadıklarını bugün İstiklal Marşı dediğimiz o şiirin satırları arasında harmanladı. Mehmet Akif sanki bu şiiri yazmak için doğmuştu, sanki bu şiiri yazmak için o güne değin yaşamıştı. Sanki mürekkeple değil de kanla yazmıştı. Yazarken adeta yaşamıştı.

En nihayetinde, yüzlerce, belki de binlerce şiirin arasından onun şiiri tam bir tatminle birinci seçilmişti. Mehmet Akif kendisine verilen ödülü kabul etmedi ve onu kendisinden daha çok ihtiyacı olanlara bağışladı, çünkü o hayatının hiçbir döneminde paraya ehemmiyet vermemişti. Onun daha ziyade ehemmiyet verdiği şeyler vardı. Vatan, sancak, din, namus gibi manevi şeyler, değeri asla parayla ölçülemeyecek şeyler. O bir kahramandı, o bu mücadelenin kalemle savaşı kahramanıydı.

Şehit Kemal Mutlu Fen Lisesi

Ceyda Vural

11 C